

יום אחד היה חוני מהלך בדרך, ראה אדם אחד שהוא נוטע חרוב.
אמר לו: "זה, לכמה שנים הוא טוען (נותן) פירות?" אמר לו: "לשבעים שנה".
אמר לו: "כלום פשוט (ברור) לך שתחייה שבעים שנה ותאכל ממנו?"
דאמר לו: "אני מצאתי את העולם בחרובים. כשם שנטעו אבותיי לי – כך אטע אני לבניי".
ישב חוני, אכל פת, באה לו שינה ונתנמנם.
סגר עליו סלע ונסתר מן העין וישן שבעים שנה.

כשננער (התעורר), ראהו לאדם אחד שהוא מלקט מאותו חרוב.

אמר לו: "אתה הוא שנטעתו?" אמר לו: "אבי אבא".

אמר: "וראי מנמנם הייתי שבעים שנה".

הלך לביתו.

אמר להם: בנו של חוני המעגל, האם הוא חי?

אמרו לו: בנו אינו, בן בנו ישנו.

אמר להם: אני חוני המעגל.

לא האמינו לו.

הלך לבית המדרש, שמע את תלמידי חכמים אומרים: ברורה לנו סוגיה זו כמו בימיו של
חוני המעגל, שכאשר היה נכנס לבית המדרש – היה מתרץ כל קושיה שהיתה להם
לחכמים.

אמר להם: אני הוא, ולא האמינו לו. ולא נהגו בו כבוד כראוי לו.

חלשה דעתו, בקש רחמים ומת.

(תלמוד בבלי, מסכת תענית, דף כג, עמוד א)

חוני המעגל היה תנא צדיק אשר נחשב בעיני אנשי דת רבים לבעל מופת, מן המאה הראשונה
לפנה"ס. על פי המשנה, היה חוני בעל היכולת להביא לכך שתפילותיו יתקיימו. נכתב שהוא
היה בעל הסבר בהיר, ושהיה מתרץ כל קושיה שהקשו לו בבית המדרש.